Ч. 82 (13.627). Львів, четвер 29. березня 1934. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LV.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зл. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

## Ще один зїзд православного духовенства в Галичині.

У Львові має відбутися в цих днях загальне зібрання православних місіонарів з цілої Галичини, щоби познайомитися з положенням православія на терені Лемківщини. Підчас того зібрання відбудуться теж духовні вправи для прав. духовенства.

## Дивна акція.

Пишуть нам:

Від кількох днів ходить лупківський війт у місцевими селянами по околичних селах і збирає їм печатки під письмом (написаним тарасівкою), в якому є домагання **прилучити ту околицю до лемківського епископства**. Збираючи ті печатки й підписи, згаданий війт покликується на виразне поручення в цій справі старости Ґонсьоровського в Ліську. Скільки в цьому правди, не знати.

## Акт обвинувачення проти польського письменника.

МОР. ОСТРАВА, 27. III. ПАТ. Прокуратор виготовив уже акт обвинувачення проти письменника Стан. Кашицького, що сидить у вязниці в Мор. Остраві. Розправа відбудеться за участю обвинуваченого в середу 28. III. Акт обвинувачення закидає Кашицькому проступок з § 14. уст. 1. закону про охорону республики, що говорить про підбурювання проти держави. Крім чотирьох денунціянтів судова влада візвала на свідків, на внесення польського консуляту, 9 свідків поляків. Боронить Кашицького д-р Гус із Мор. Остравн.

МОР. ОСТРАВА, 27. III. ПАТ. Після передержання через два тижні 18-літнього студ. Штренцля з Тешина, влада переконалася, що він невинуватий. Штренцля випустили на волю. Зачувати, що Штренцель буде домагатися від чеся. влади відшкодування за моральну кривду.

## Обовязок служби в кадрах праці.

САРБРІКЕН, 27. 3. ПАТ. Згідно з вістками, які сюди наспіли, мешканці басейну Сари, що є в Німеччині, підлягають обовязкові служби в кадрах праці, як і німецькі горожани. Кадри праці заведено недавно в Німеччині на місце дотеперішньої добровольчої служби. Мешканці Сари мають при цьому також складати присягу на вірність Гітлерові. В присязі члени кадр зобовязуються м. ін., що на випадок потреби схоплять за зброю. Вербують до кадр праці в Німеччині теж серед робітників промислових заведень басейну. Після піврічного виповнення приймають тих членів кадр назад на їх давні становища дирекції заведень, які симпатизують із націоналістами.

## Довкола афери Ставіського.

### ХТОСЬ УТРУДНЮЄ СЛІДСТВО.

ПАРИЖ, 27. III. ПАТ. „Ліберте" повідомляє, що слідчий суддя Ордоно, який веде справу Ставіського, жалувався на труднощі своєї роботи. Інтересовані особи все знають про ревізії, які їх чекають. Ті недискреції виходять мабуть з слідчого кабінету. Хто їх доконує та в чиїм інтересі, не знати.

На основі повідомлень з Льондону арештовано там кабаретову артистку Сесіль Ноно, що заставляла дорогоцінности Ставіського. Вона була приятелькою Романіна і ділала на його рахунок.

### ДАЛЬШІ АРЕШТУВАННЯ.

В Парижі переведено ревізію в мешканні пані Авріль, яка посередничила в кількох справах між Ставіським і вищими міністерськими урядовцями або парламентаристами. Сконфісковано багато документів. Слідчий суддя перевів теж ревізію у матері арештованого Ено, де він ночував перед арештуванням. Забрано сейф з документами, що матимуть велике значіння для справи. Багажі Ено вказують, що він їздив недавно до Льондону, бо знайдено на них етикет англійського походження.

### ТАЄМНИЙ САМОХІД.

Слідча влада займається висвітленням справи таємного самоходу, що на основі повідомлень французького консуляту в Нірнберзі, переїздив з початком березня п. р. крізь Німеччину на схід. Самохід мав французьке реєстраційне число і відповідав своїм виглядом самоходові, який бачено в Діжон, коло місця, де вбито Пренса. Загально думають, що тим самоходом втекли вбивники Пренса.

### БІЙКА Б. ГЕНЕРАЛА З ФОТОГРАФОМ.

ПАРИЖ, 27. III. ПАТ. Ґен. Барді де Фуртон, здеґрадований за участь в афері Ставіського, прибув учора до палати справедливости, покликаний слідчим суддею. Його оборонець звернувся до вязничної сторожі, щоб усунула фотографів. Після переслухання ґенералові вдалось вирватися фотографам, що на нього чатували, однак вони дігнали його над Секваною. Розлючений ґенерал кинувся на одного з них. Прийшло до бійки, яку припинила щойно поліція, арештуючи ґенерала. Фотограф заскаржив до суду ґенерала, який зробив те саме з фотографом.

## Французька мораль.

Перед париським трибуналом розпочався процес за вбивство, якого мотиви не будуть мабуть ніколи висвітлені. На лаві обвинувачених засіла 46-літна Жермен Юот, знана перед роками дама париського півсвіта. Прийнявши аристократичне назвище д'Анґльмон руйнувала своїми витребеньками державних мужів і магнатів. У довгому списку її приятелів фіґурують кн. Франц Баварський і гр. Мельхіор... Дня 7. березня ц. р. д'Анґльмон застрілила у своїм мешканні префекта Козерта, що був останнім її приятелем.

Оборона приймає тезу вбивства в афекті наслідком заздрости. Іншої думки є відомий журналіст Леон Доде. В оголошеній статті він доказує, що д'Анґльмон і префект були членами мафії, яка ділає в тісному звязку з поліцією. Вбивства Козерта доконано з наказу поліції.

## СТЕРИЛІЗАЦІЯ в ТУРЕЧЧИНІ.

Турецький парлямент затвердив проєкт закону, що уповажнює владу до переведення стерилізації осіб умово меншевартісних і дідично обтяжених. В найближчих днях виконають стерилізацію на 20 особах.

## Далекий Схід — центральна світова політична проблема.

*Львів, 27. березня 1934.*

Це політична аксіома, правда, яка не підлягає дискусії, бо не викликує ніяких сумнівів, що центральною політичною проблемою світа, довкола якої кружляють нині всі інші проблеми, це проблема Далекого Сходу, яка у свою чергу має два обличчя: одно, звернене на захід, зоветься боротьбою за панування над Тихим Океаном (Японія—Злучені Держави Півн. Ам.) і друге, звернене на схід, є боротьбою за панування над азійським суходолом (Японія—Совіти). А що японсько-американський конфлікт просто через географічні умовини не грозить безпосереднім ударом, а навіть на випадок такого формального зудару не може довести до рішаючого безпосереднього розрахунку, а Китай не грає ще ролі фактичного підмету у далеко-східній проблемі, то дійсним і реальним центром світових політичних питань залишається конфлікт між Японією і Совітами. Це той конфлікт, який переходить ріжні етапи і в ріжному часі, залежно від тих чи інших подій, виглядає грізнішим чи більше злагідненим, та який проте істнує в перманенції і невідхильно наближується до єдино-можливого практичного вирішення — у безпосередньому зударі великодержавницьких сил Японії та більшовицької Росії. Ані американсько-англійське морське суперництво, ані проблема французької військово-політичної геґемонії в Европі, ані італійсько-французьке суперництво за впливи у півн. Африці та Близькому Сході, ані тим більше ніяка інша внутрішньо-европейська справа не мають значіння проблем справді світових. Навпаки: всі вони в більшій або меншій мірі пристосовуються до проблеми Далекого Сходу, до сил та інтересів, які в тамтій проблемі є чинниками рішаючими.

І ця ситуація триває дальше, хоча саме це розмірно дуже дрібні друго- і третьо-рядні політичні справи „місцевого" европейського характеру притягають до себе всю увагу місцевої преси, і хоча поза цими дрібними справами не видно тієї справи найважнішої. Так було з подіями в Австрії і Франції (криваві заворушення у Парижі на тлі кризи устрою, загостреної афорою Ставіського), з підготовкою римського пакту (подорожі Сувіча) і його завершенням (зїзд премієрів у Римі), — так є нині з англьо-французьким обміном нот у справі розброєння, з заповідженою візитою французького міністра закорд. справ Барту у Варшаві, польсько-чеським конфліктом і поголосками про тайні польсько-литовські розмови. Навіть така справа, як історія карієри і краху та романтичної втечі американського мільйонера-обманця Інсула, не кажучи вже про французьку справді виїмкову „ставіскіяду", — затемнює „далеку" справу совітсько-японського конфлікту, яка проте є справою найближчою, бо від кристалізації того конфлікту і висліду совітсько-японського зудару залежить обличчя нинішньої і завтрішньої Европи.

Тимчасом там, на Далекому Сході, розвиваються події точнісько по японським плянам. Ті пляни зясовані буцім то у політичному заповіті колишнього премієра Японії з 1927 року, бар. Танаки, що його оголосила совітська преса на доказ свідомої протисовітської японської акції. Вправді японці заперечили автентичність документу, а проте його внутрішня льоґіка і льоґіка японської поведінки каже вірити, що розум японського державного діяча справді заздалегідь передбачив і накреслив не лише загальні шляхи японської господарсько-політичної експанзії, але й у деталях виготовив плян її реалізації.

Перший етап того пляну завершений: створення держави Манджу-Го з останнім потомком старо-манджурської династії цісарем Пуї на чолі. Ціль тої політики — це не стільки розчленування Китаю, опанованого сьогодні ще білою расою, скільки промощування собі дороги на захід.

Манджурія опанована — черговим етапом є Монголія. Але й Монголія не є суцільним краєм. Вона ділиться на „зовнішню“ і „внутрішню“: перша з них находиться у руках московських більшовиків, що „визволили“ бурятів, так як українців, та з Улан-Батора (Урга) зробили фактичну протияпонську господарську й мілітарну фортецю, — останняж, внутрішня Монголія, находиться саме у процесі тісного з'єднання з Манджу-Го. Цей процес іде легко, бо відновлення монархії у Манджурії найшло дуже прихильний відгук у патріярхальних традиціях монголів, відштовхнених від нанкінського уряду революційними комунофільськими ідеями Сунятсена. Колиж остаточно зміцняться японсько-манджурські впливи у внутрішній Монголії — прийде черга на Монголію зовнішню, на територію, якої Москва мабуть не зречеться так легко, як мусіла зректись неофіціяльного володіння у Китаю і Манджурії.

І тоді наближиться момент зудару, який потрясе цілим світом і до якого вже нині цілий світ — готовиться...

—o—

# Офіційне признання хиб дитячої літератури на Совітській Україні.

У згоді з основною засадою комуністичного виховання, кожна дитяча книжка на Сов. Україні має своїм завданням виховувати в дитині клясову свідомість та майбутнього комуніста, члена нового соціялістичного суспільства.

Боротьба більшовицької влади Сов. України з „ідеольоґічною спадщиною“ привела її до боротьби на полі дитячої літератури насамперед з казкою, бо вона, мовляв, не рахується з дійсним світом, а, навпаки, утворює особливий ідеалістичний світ.

Разом з казкою народній комісаріят освіти Сов. України відкинув взагалі фантастику, як форму подачі матеріялу, яка „заперечує принцип глибокого реалізму“

Щодо клясиків, то більшовицька влада не відважилася усунути їх цілковито, але ухвалила подавати їх дітям в препарованому вигляді, а саме, „з умовною якнайпильнішого в дусі пролетарської ідеольоґії добору, перероблення, редаґування (памятаючи, що не діти для клясиків, а клясики для дітей“).

В Українському Науково-дослідчому Інституті Педаґоґіки в Харкові повстала навіть думка про те, що дитяча література є зовсім зайва, бо не вік читача, а лише його розвиток може бути єдиною ознакою для добору відповідної йому літератури. Отож і дитина може прилучитися до скарбниці загальної літератури, що обслуговує дорослих читачів. Так дійшли більшовицькі педаґоґи в іґноруванні особливостей дитячої психіки до повного абсурду.

Але в останній час більшовицька влада й сама відчула, що вже занадто далеко зайшла у ставленні вимог щодо дитячої літератури, здійснення яких справді веде до повної ліквідації дитячої літератури. І ось на Сов. Україні казка знов здобуває собі місце, як матеріял дитячого читання, — правда, після того, як „сама“ Н. Крупська гостро осудила неґативне ставлення до казки. А минулого року народній комісаріят освіти вирішив проаналізувати видані на Сов. Україні книжки для дітей, внаслідок чого й визначив ті основні хиби, що їх має дитяча література Сов. України сьогодні. Наведу тут деякі з цих хиб, використовуючи для цього матеріял, який подає стаття М. Спектора „Дитячій літературі високу якість“. („Комуністична Освіта“, ч. 1, 1934 р.).

„Повне іґнорування кращої дореволюційної української, російської та західно-европейської літератури. Майже не робляться нові переклади, і не пристосовуються (? С.) до сучасної дитячої читацької маси кращі зразки клясиків світової літератури“.

„В дитячій літературі зустрічаються твори, що посередньо чи непосередньо популяризують грубість, хуліґанський жарґон тощо. Взагалі в дитячій літературі майже не ведеться боротьба за „чистоту“ мови, за її збогачення новим словарним матеріялом високої якости“.

Одначе, відкриваючи казці та клясикам світової літератури вступ до дитячої літератури, народній комісаріят освіти й надалі стоїть на тій засаді, що мистецька дитяча книжка має виховувати „соціялістичне відношення до праці, до громадської власности і трудового колективу“.

Стоячи на цій засаді, більшовицька влада, розуміється, й надалі подаватиме дітям казки і клясиків української й чужої літератури в препарованому вигляді, бо, мовляв, цього вимагає „пристосування“ їх до сучасної дитячої читацької маси.

Більшовицька влада, як бачимо, ще й досі не усвідомила собі, що пристосування творів дитячої літератури до основної засади комуністичного виховання неминуче потягає за собою невисоку якість їх як з мистецького боку, так і з боку літературного оформлення. А тому, на мою думку, нема жадних підстав вбачати в офіційному признанні хиб дитячої літератури на Сов. Україні запоруку підвищення якости дитячої літератури в недалекому майбутньому, коли там і надалі залишається в силі теперішній погляд більшовицької влади на завдання дитячої літератури.

Отож більшовицька влада за допомогою услужливих комуністичних педаґоґів хоче й далі провадити свій безглуздий експеримент над душею беззахисної дитини.

*Ст. Сірополко.*

**Читайте „Діло“!**

# Рідній промисл — це ворог безробіття.

**„Суспільний Промисл“, кооперативна фабрика цикорії „Луна“.**

Цикорія „Луна“ знана вже найширшим верствам нашої суспільности не тільки як виріб рідного промислу, але також як виріб дуже доброї якости. Дня 18. ц. м. відбулися Загальні Збори кооперативної фабрики, які виявили, що ця молода інституція (заложена в половині 1932 р., фабрика урухомлена від грудня 1932 р.) виказує подиву гідний розвиток. На зборах явилося 55 членів, у тім п. сен. Павликовський як представник „Народньої Торговлі“ й рівночасно Ради РСУК, п. дир. Мартюк від Центросоюзу та як гості дві делеґатки Союзу Українок.

Докладне справоздання з діяльности кооперативи за 1933 р. зложив інж. Р. Раковський, а інж. С. Павлик подав відповіді повітових осередків на розісланий фабрикою квестіонар, відносно якости цикорії „Луна“ і т. п., які випали дуже прихильно.

Інж. Ольховий відчитав звіт з ревізії РСУК переведеної 6. 3. 1934 р., в якім ствердив дальший зріст оборотів та під кожним оглядом вдоволяючий стан кооперативи. Річеву й на високому рівні видержану дискусію започаткував сен. інж. Павликовський цінними заввагами відносно поширення в нас управи цикорії, як нового джерела доходу для наших рільників, вказуючи при цім на величезні можливости розвитку фабрики, запорукою якого є дотеперішні її успіхи. Загальні Збори акцептували погляд Управи й Надзірної Ради кооперативи про конечність уже в біжучому році збільшити власні плянтації цикорії настільки, щоби не треба було спроваджувати чужого сирівця, та про потребу вибудування власної сушарні. В тій цілі треба збільшити уділовий капітал, приєднуючи нових членів між прихильниками розбудови кооперативного промислу та між кооперативами.

З чистого зиску в квоті 6.502.90 зол. призначено 650 зол. на добродійні цілі, а решту до запасного фонду, щоби скріпити таким чином власні фонди, так потрібні на дальшу розбудову. З тої причини Загальні Збори не приняли внесення на призначення дивіденди від уділів. До Надзірної Ради на місце 3-ох вильосованих членів увійшли д-р Петрів, ред. Гладкий Гриць і п. Камінський Іван. По скінченні зборів члени оглянули взірцево уладжену фабрику кооперативи та розійшлися в піднесеному настрою, бо побачили наглядно, що започатковане ними діло оправдало всі їх надії.

Як відомо, фабрика повстала з ініціятиви та на уділах українських приватних службовиків, при виатній моральній і матеріяльній помочі професійної орґанізації „Супруга“. Метою було створення нових варстатів праці для безробітних товаришів.

Покладані надії на нову промислову установу не завели. Починаючи з нічого, „Суспільний Промисл“ дійшов по році праці до обротового фонду в сумі 35.255 зол. 52 сот., за один рік маленька фабричка продала 40.020 кг. цикорії виробу рідного промислу, а самий чистий зиск дав за той рік 6.502.90 зол. Фабрика дала працю 11 працівникам, які інакше були би в рядах безробітних. Вони заробляють місячно 1.200 зол., а їх число буде зростати в міру того, як наша суспільність буде поширювати вироби фабрики. Фабрика збуває около 5.000 кг. цикорії місячно а поємність нашого ринку обчислюють найменше на 50.000 кг. місячно. Кожне збільшення збуту на 2.000 кг. місячно дасть працю 2 новим робітникам. З другого боку, коли одне взяти число уділів, які дали підставу існування фабрики та число осіб, які досі дістали у фабриці працю, то кожних 15 працюючих запевняє собі уділом у кооперативі „Суспільний Промисл“ працю одному безробітному. Коротко кажучи на практиці „Суспільного Промислу“ бачимо, що з одного боку є можливости розбудови нашого промислу, а з другого боку, що розбудова рідного промислу є доцільним, а може й одиноким способом боротьби з безробіттям.



# СУПРУГА.

**Професійна орґанізація українських умових працівників.**

У 1933-ому році „СУПРУГА“ розпочав 20-й рік свого істнування. Розпочав його скромно, як кожний інший рік — турботами про долю українського умового працівника й про розбудову Союзу. Дня 25. березня ц. р. відбулися Загальні Збори Союзу, а звідомлення Головної Ради Союзу дає змогу приглянутися тому, які завдання дали турботи Союзу.

Вже з побіжного перегляду звіту з праці Союзу в 1933 році кидається звічі дві справи, які були для Союзу, так сказатиб, ударними. Були це: 1) боротьба з безробіттям і 2) впорядкування внутрішних справ Союзу та збільшення числа членів.

Справа боротьби з безробіттям розпочалася в Союзі від того, що Головна Рада застановлялася над якнайкращими засобами забезпечення членів Союзу перед безробіттям і на випадок безробіття. У самому Союзі закінчилася та справа тим, що збільшено вкладку на безробіття й підвищено висоту допомоги на випадок безробіття. Але безробіття у ширших розмірах починається щойно поза Союзом і тому раз порушена справа поневолі вийшла поза межі Союзу. Союз дав почин до поважних ширших громадських сходин у цій справі та довів до того, що вкінці зложено й зголошено у старостві статут орґанізації, яка мала занятися допомогою безробітним і взагалі мала за завдання боротьбу з безробіттям. На жаль, ціла справа застрягла у старостві, яке не дозволило заснувати такої орґанізації.

Впорядкування внутрішних справ Союзу дало кращі наслідки. Союз звільнено від тих усіх бувших членів, які вже з давнішого часу перестали бути членами Союзу, хоч їхні імена ще фіґурували у реєстрі. Натомісць приняло у звітнім рекордове число нових членів (108), так, що під кінець року Союз мав 611 справжніх членів. У тому році Головна Рада Союзу завдяки справді самовідреченій і невтомній праці заступника голови Івана Камінського працювала по докладно виробленому пляні й посунула далеко вперід справи Союзу.

Матеріяльний стан Союзу, як на наші умовини, є досить сильний. СУПРУГА розпоряджає ґотівкою самих фондів (безробіття, допомогові, посмертний і інші) в сумі поверх 16.5 тисячі золотих, а все ґотівкове майно Союзу виносить кругло 23 тисячі золотих. Та сума майже в цілости ульокована в Банку українських приватних службовиків, з якого користають лише члени Союзу.

Нова Головна Рада Союзу. Загальні Збори дня 25. березня вибрали нову Головну Раду. Головою вибрали вдруге заслуженого п. Івана Камінського. На жаль, п. Камінський не міг приняти из важно надіоване здоровля і не міг приняти

[illegible] почести, яка є [illegible] в тяжким обо[illegible] Ha його [illegible] збори одноголосно [illegible] Союзу ред. Гриця Гладко. [illegible] Після [illegible] также одноголосно вибрали цілий [illegible] Головної Ради, до якої ввійшли: в попе[illegible] Ради пп. Іван Камінський, д-р Ярослав [illegible], Максим Бриличський, Василь Васильків, Іван Мороз, Михайло Климкевич, д-р Матвій Стахів і нові члени пп. д-р Карло Коберський, Федір Воробець, Михайло Вербицький, і Дарія Пісецька; заступники членів Головної Ради: пп. Микола Чопик — Яворів, Роман Лисович — Стрий, Петро Чубатий — Станиславів, Петро Петрик, Микола Дужий і Ольга Струмінська; до Контрольної Комісії вибрані пп.: Володимир Дуткевич, Іван Грабар, Евстахій Мурин, Роман Петрушевич і Осип Тарнавський.

Треба надіятись, що нова Головна Рада буде доброю наслідницею попередньої.

*Службовик.*

# Протиукраїнська політика міської ради м. Львова і маґістрату.

У понеділок 26. ц. м. Тимчасова Міська Рада м. Львова розпочала дебати над преліміна[illegible] бюджету на цей рік. На вступі нарад [illegible] през. Іжик склав заяву, що „нема ніяких [illegible] до остраху за долю Східних Торгів“ і [illegible] місто має найсильнішу волю втримати ту [illegible] при житті“, — заспокоюючи в той [illegible] „вистрашених“ польських патріотів, що [illegible] „стаття“ може в цьому році щез[illegible] і не наражувати знову місто на втрати. [illegible] п. Іжик виправдувався, що буджетовий [illegible] такий спізнений, і скидав за це вину [illegible] варшавські обіжники й розпорядки.

Сам буджет м. Львова на 1933/34 рік за[illegible] у глобальній сумі (з додатковим [illegible] буджетом) **20.386.614 зол.** Реферував його д-р **[illegible] Бжеський,** після чого заявлялися поодинокі клюби.

За буджетом, очевидно, висловився сана[illegible] „Клюб Господарчи“ і санаційна добу[illegible] „Вольне Зєдночене Радзєцке“. Так само [illegible] „Вольне [illegible]“ хадеї. Тулїє плакав, але — заявився [illegible] буджетом. Проти буджету висловився клюб [illegible], стрималися при голосуванні жиди.

З гострою критикою політики міської ради і маґістрату супроти українців виступив в [illegible] Українського Клюбу **радний о. канонік Д. Лопатинський,** ілюструючи свої виводи цілою [illegible] конкретних прикладів, які разом складаються на **акт обвинучення** проти міської ради і маґістрату м. Львова.

## Промова радн. о. кан. Дамяна Лопатинського.

### [illegible] МІЛІОН НА ПОЛЬСЬКИЙ ТЕАТР, АНІ СОТИКА НА УКРАЇНСЬКИЙ!

Іменем Українського Клюбу маю честь [illegible] слідуючу заяву:

Відношення Управи Міста до українських [illegible] в останньому році викликало серед укра[illegible] громадянства особливо живе невдо[illegible] і огірчення. Величезні редукції субвен[illegible] признаних в буджеті культурно-освітнім [illegible] інституціям, переведені Управою Міста, дітнули вправді болюче організації [illegible] польські і жидівські, однак поведення з українськими організаціями було в особливий спосіб безоглядне. Розуміємо дуже добре, з якими трудношами мусить боротись Управа Міста, щоби втримати рівновагу між видатками і доходами міста. Однак, якщо було можливо виплатити в цілости майже міліонову [illegible] для польського театру, то хіба не [illegible], що з субвенції для українського театру, яка не стоїть у ніякім відношенні до [illegible] для польського театру, не виплачено **ні сотика.** Така сама доля стрінула Національний Музей і три гр.-кат. церкви, з яких дві мали [illegible] в буджеті мин. року по 1000 зол., а [illegible] 500 зол. Навіть Товариство Вакаційних [illegible], що висилає на свіжий, гірський воздух [illegible] дітвору львівських робітників і сто[illegible] лиш утримує її безплатно кілька тижнів і покриває з власних фондів кошти до[illegible] більшої її частини, — не найшло зрозуміння для своєї хосенної діяльности в Управи Міста і не дістало ні сотика, хоча саме в цьому [illegible] збільшило свою діяльність отворенням ще [illegible] літнього табору для дітей. Така по[illegible] інституція як „Народня Лічниця“, що [illegible] хворим без ріжниці національности, [illegible] ледви 10 проц. з субвенції, ухваленої в буджеті за рік 1932/33. Навіть найбільш [illegible] настроений до Управи Міста україн[illegible] мусить підозрівати, що при виплаті суб[illegible] ухвалених в буджеті мин. року ріжним [illegible], Управа Міста не руководилася ви[illegible] оглядом на рівновагу буджету, бо ві[illegible] не признають, щоби фінанси міста були аж в такім страшнім стані, щоби не могли внести [illegible] позицій, не перевищуючих кілька ти[illegible] золотих!

### ЯК ВИКИДАЛИ УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИКІВ?

У персональній політиці Управа Міста стоїть на таких самих становищі, а саме давала до[illegible] свого погляду, що міська служба не може бути для українців доступною. Одинокою міською установою, в якій знайшло працю кілька[illegible] робітників-українців, було до недавна міське заведення чищення міста. Хоча скількість українських робітників в цім заведенні виносила тільки невеликий відсоток загального числа робітників, занятих там, то ворожі нам люди підносили закид, що заведення „рущиться“. І ось в літі мин. року Управа Міста перевела ґрунтовне „відрущення“ того заведення, **викидаючи всіх українських робітників на брук.** Кажуть, що лиш деякі з них мали щастя остати на своїх місцях, а саме **ті, що змінили свій грецький обряд на латинський.** Чули ми навіть імена функціонарів заведення, що були посередниками у цій „благородній“ справі. Вони остають і дальше на своїх добрих посадах в заведенні. Не боялись навіть вживати нечесних способів, щоби лише позбавити українців місця і хліба. Одного шофера обвинувачено у крадіжі бензини на шкоду заведення. Обвинувачення було, очевидно, неправдиве, а суд засудив обвинувачуючого за клевету на кару шоститижневого арешту. Однак несправедливо обвинувачений втратив місце в заведенні і не дістав ніякої сатисфакції за нанесену йому кривду. Іншому знову робітникові закинули, що боровся в українській армії проти польського війська і той, хто цей „злочин“ підніс, впевняв навіть, що взяв був того робітника в полон. Закид показався цілком брехливий, однак звільнено робітника-українця зі служби, а місце районового, яке він мав, дістав обвинувачуючий. Покривджений вніс скаргу до суду, але хоча справу суд полагодить прихильно для нього, годі надіятись, щоби його приняли знову до міської службои, коли він міг допуститися такого великого „злочину“, як служба у рідній армії.

### ОБІЦЯНКИ П. ДРОЯНОВСЬКОГО.

Наш Клюб інтервеніював кількакратно у п. президента міста і дістав запевнення, що звільнені робітники зможуть дістати назад посаду лише на дещо змінених умовинах. Однак того приречення не додержано. Цю справу порушувала й преса, а серед інтересованих викликала вона крайне негодування і обурення.

### НОВИЙ ПРЕЛІМІНАР.

Та й преломінар буджету на біжучий рік, над яким оце радимо, є доказом, що Управа Міста переходить з легким серцем до дневного порядку над бажаннями і потребами української людности міста. Бажаючи усунути деякі найбільш яскраві прояви несправедливости у признанні субвенцій на українські цілі, зголосили ми відповідні резолюції і світла Репрезентація ухвалила їх. Однак Управа Міста зігнорувала ті резолюції і то не лише при виплаті субвенцій в буджетовім році, що ось кінчиться, але також і новім преломінарі.

### ІНТЕРЕСИ УКРАЇНЦІВ М. ЛЬВОВА ДЛЯ М. РАДИ НЕ ІСТНУЮТЬ.

Ми ввійшли свого часу до прибічної Ради і потім до тимчасової міської Ради зі широю охотою і постановою працювати для добра міста і з надією та твердим переконанням, що вдасться нам позискати у міських чинників зрозуміння для бажань і потреб української людности міста. Працювали ми ревно, маючи на оці не лише інтерес української людности, яку заступати нас покликано, але також добро міста і загалу його мешканців. Нині, коли діяльність міської Ради зближується до кінця, відходимо з цієї салі знеохочені і зневірені. На наші найкращі інтенції Управа Міста не вважала за відповідне відповісти так, як вони на це заслуговували. Та чи така діяльність Управи Міста лежить в загальнім інтересі його мешканців, полишаємо до оцінки покликаних до цього чинників.



# Заборона „Краєвого Комітету боротьби з безробіттям“

ДОКУМЕНТ.

Starostwo Grodzkie Lwowskie.
L. BP. 4/17/R/34.

We Lwowie, dnia 17. II. 1934.

Do Członków Założycieli „Krajowego Komitetu dla borotby z bezrobitjam“ na ręce Ostapa Łuckiego

we Lwowie, ul. Bogusławskiego 14.

Lwowskie Starostwo Grodzkie na zasadzie art. 14 ustawy o stowarzyszeniach z dnia 27. X. 1932 Dz. Ust. R. P. Nr. 94 poz. 808 zakazuje założenia i rozpoczęcia jakiejkolwiek działalności stow. zwykłego pod nazwą „Krajewyj Komitet dla borotby z bezrobitjam“.

Powstanie takiego stowarzyszenia **nie odpowiada względom pożytku społecznego i w konsekwencji mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa, spokoju lub porządku publicznego,** gdyż istnieją już: Państwowy Fundusz Pracy, Miejskie Komitety Funduszu Pracy i Obywatelski Komitet walki z bezrobociem, których zadaniem jest bez względu na narodowość walka z bezrobociem i pomoc bezrobotnym, a stworzenie specjalnego Komitetu dla pewnej narodowości **mogłoby osłabić materjalnie podstawy istniejących instytucyj** z oczywistą szkodą dla ogólnej i jednolitej akcji pomocy bezrobotnym.

Przeciw tej decyzji wolno wnieść za pośrednictwem tut. Starostwa w terminie dni 14-tu licząc od dnia następnego po doręczeniu odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego lwowskiego.

Za Starostę Grodzkiego
(Dr. Bechmetiuk).

НА ОРҐАНІЗАЦІЙНОМУ ФРОНТІ.

# Повітовий Народній Зїзд в Іваню Пустім.

В суботу 24. березня ц. р. відбувся Повітовий Народній Зїзд відпоручників громад судової мельницької округи (пов. Борщів) в Іваню Пустім (історична назва Пустоіване) в салі місцевої читальні „Просвіти“, бо у самій Мельниці через брак відповідної української салі ніяких зборів і зїздів не можна уладити. У зїзді взяло участь 106 осіб, у цьому кількох священиків і світських інтелігентів з Борщева та Мельниці і як делеґат Центрального Комітету УНДО посол д-р Степан Баран з Тернополя; селянських відпоручників і то навіть з найдальших громад Мельничччини було понад 90.

Зїзд отворив секретар Повітового Народнього Комітету в Борщеві п. Петро Ґораль і на його предложення покликано до проводу президію, в склад якої увійшли: пос. д-р Баран, д-р Вол. Чировський з Борщева, о. Іван Чолган з Іваня Пустого, о. Михайло Паляниця з Пилипча і селяни: п. Василь Дідич з Окопів і п. Йосиф Зозяк з Ґерманівки. Про організацію і політичну діяльність у повіті та про потребу поширення „Свободи“ реферував п. Петро Ґораль. Опісля був реферат посла д-ра Барана про новий самоуправний закон і про недалекі вибори до сільських громадських рад. Над цим рефератом була довша дискусія і поодинокі учасники селяни завдавали референтові запити, на які пос. д-р Баран дав вичерпуючі вияснення. Після цього д-р Вол. Чировський виголосив реферат про позичку „Рідній Школі“ та про допомогу голодуючій Гуцульщині, пропонуючи вибір двох окремих комітетів на Мельниччину для переведення обох акцій. Останнім рефератом було віідомлення посла д-ра Барана про діяльність Української Парляментарної Репрезентації і

знсування нашого сучасного політичного положення на всіх українських землях з вказанням на конечність скликання Всеукраїнського Національного Конгресу, до чого дав уже почин Центральний Комітет УНДО.

По виголошенні рефератів приступлено до виборів. До Повітового Народнього Комітету на мельницьку округу вибрані пп.: Петро Смаль, адвокат у Мельниці як голова, як члени: Володимир Грушкевич, емер. учитель в Залісю, п. Ґермаківка, Василь Дідич, господар в Окопах, Йосиф Зуляк, господар в Ґермаківці, о. Михайло Паляниця, парох в Пилипчу, п. Устє Епископське і Василь Чубей, господар в Іваню Пустім. Накінець вибрано комітет позички „Рідної Школи" з пяти осіб під проводом м-гра Гната Баранюка, адвокатського аплікант, з Мельниці і комітет допомоги голодуючій Гуцульщині — також з пяти осіб — під проводом о. Івана Чолгана з Іваня Пустого.

Після того на внесок п. Ґораля ухвалено одноголосно відповідні резолюції. По кількагодинних нарадах закінчено зїзд відспіванням національного гимну.

Тож чи не пора нам занятися цими малими, що носять в собі зародки чогось великого? Чи не найдеться в кожній бурсі-захисті бодай одно-два місця на безплатне удержання учнів мистецтва? Про саму науку не журімся! Чи не оплатиться зложити на цю ціль кілька золотих, за які ці мистці колись принеслиб нам великі багацтво і покрили славою наш нарід? А може так створити окреме товариство, фонд?

Вже село зачинає розуміти вартість здібної дитини. Були такі селяни, що приводили до бурси чужих дітей і просили мене приняти хлопців на їх кошт, бо нам треба крамаря до кооперативи, механіка до млина, — казали. „Обнімітеж, брати мої, найменшого брата!" — кличе до нас дух Шевченка. Виведіть хлопчину з села між люди, бодай на рік-два! Нехай пізнає людей, побачить світ. А може схоче поборотися з долею і колись стане для народу неоціненим скарбом і славою.

О. Горицвіт.

# Незнані мученики.

„Обнімітеж, брати мої,
Найменшого брата!"
*Т. Шевченко.*

На горі пасли худобу пастушки. Чую прегарний сольовий рефрен якогось хлопчини, що співав над ровом.

— Що це за хлопчина? — питаюсь поморянських пастушків.

— Він із села. Вчиться в нашого коваля! — відповідають хором. — В літі пасе з нами худобу. Він уміє напамять усі пісні, що співають на концертах. А віршиків написав цілий зошит.

Раз буваю в школі. Хлопчина не вважає на години. Хочу його скартати. Аж дивлюся, у нього звиток паперців, а всі густо-густо засипані рисунками й малюнками. Купив я йому рисункових зошитів, олівців, фарби та заохотив, щоби все рисував.

За кілька днів приніс до мене інший хлопчина різьблені рами. Коли я хотів йому заплатити, він чомусь розплакався і не вмів сказати, чого прийшов до мене.

В одному селі в Радехівщині я чув, як хлопчина з III. кл. сільської школи читав у церкві „Апостола". Його чудовий голос більше мене зворушив, як найкраща опера.

Ще в одній хаті бачив я на стінах прекрасні композиції стінописі. А мати била малу дівчинку, що вже „позамазувала" всі стіни аж під святі образи...

Це вже дає нам дуже виразний образ, як ми дбаємо за творчу силу народу. Великі таланти, що може колись були би світової слави, марнуються в ріжних глухих селах. А ми дивимося на них, подивляємо їх здібности і здвигаємо раменами та й тільки. Кажемо: біда, матеріяльна скрута, нема засобів, тож годі!

А тимчасом молоденькі таланти назрівають. Їх душа рветься до творчости. Вони розкривають свої молоденькі крильцята і зачинають підноситися понад рівень сірини. Їх молоденькі голівки десь за коровами на пасовиську, над якимись ровами, у шкільній лавчині, чи у віконці курної хатини продумують великі думи. Вони думками входять у зовсім окремий світ. А тут уже родичі перші калічать їх крильцята, що підносяться до лету. Вони не розуміють їх душі. Запрягають їх до зовсім противного їх душі варстату праці і в заранні віку вбивають їх запал та охоту до вищої творчости.

Тоді ці талановиті, а безталанні діти втікають до інтелігента. Може він скорше їм поможе. Але й він тільки похитає головою і скаже: „Шкода, шкода, такого таланту! Ще добре, як купить їм паперу, олівця, дасть книжку. І ці великі таланти в пупінках життя поволи вянуть, сохнуть і никнуть незнані нікому. Молоденькі мученики.

Це сумна дійсність. Аж соромно, щоби ще в нашому столітті діти мистецтва переживали таке кріпацтво. Тут нас не оправдає навіть найбільша матеріяльна скрута. Ми тратимо найцінніші скарби творчої сили народу. Неодин з цих талантів діпяв би колись вершка слави, а так пропадає марно. Лиш деякі через силу волі, чи дивний припадок дадуть про себе знати широкому загалові. Це тільки Шевченко міг перейти тернисті дороги і не заломитись. Але це був Ґеній.

## По широкому світі.

— З наказу комісаріяту тяжкого промислу усунено 15 директорів і інжинірів за зле ведення фабрик. Звільнених арештувало ДПУ за нарушення закону про державний маєток.

— В Тульоні прийшло з приводу викладу в справі Ставіського до грізних заворушень, які поліція зліквідувала щойно при допомозі війська.

— Французький уряд задумує розписати вибори до парляменту на жовтень або листопад.

— Посол Бержері зізнав перед комісією для розсліду лютневих випадків у Парижі, що в них брали участь суворо фашистівські й добре озброєні орґанізації Молодих Патріотів, Камельот ді Руа, Полумяного Хреста і Французької Солідарности, які він, Бержері, вже давно вимагав розвязати.

— Американське міністерство праці й еміграції дало спеціяльно прихильні доручення для втікачів з Німеччини, щоби, мовляв, традиційна політика Америки, яка завжди давала захист політичним і національним втікачам, не потерпіла на своїй добрій славі.

— У Крівленді прийшло до бурхливих вуличних демонстрацій в звязку зі страйком ткачів у цьому місті, які поліція зліквідувала.

— 420 тис. американським робітникам сталевого промислу мають з днем 1. квітня підвищити на 10 відс. платню.

— Франц. міністр закорд. справ Барту виїхав до Брюсселі, в звязку з чим відмічує бельгійська преса, що всякі поголоски про розбіжність політики Франції й Бельгії є безосновні та що всі держави є проти німецьких зброєнь.

——o——

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 29. БЕРЕЗНЯ 1934.
(З конкурсу „Діла" під гаслом „Кожний може стати письменником.")

М. ХМЕЛЬНИК.

## Несамовита дефіляда.

То було так:

— У бою під Красним, вислали мене, старшину для звязку 6-го кінного козацького полку з важною й пильною депешою з першої боєвої лінії до команди штабу. Це не була така проста справа: по дорозі мусів я проїздити гостинцем через отверту рівнину між двома селами, яких три кільометри під повним ворожим обстрілом. Ворог знав, що це одинока лінія нашого звязку і обсадивши збічча близьких горбків, пускав час-від-часу по гостинці серії зі скорострілів та поодинокіприціли з батерії полевих гармат. Видко було добре, як від калюж вибоїстого гостинця відбивалися від куль бризки мутної води й болота, а над деревляним містком через річку, що плила серединою рівнини, ставали білі димки від розриву шрапнелів. Минати боками не було куди, бо на розмоклих, болотнистих полях і лугах біля річки певно з конем застряг би в трясовицю.

Отже треба було рішитися на цю дивну дефіляду під ворожим обстрілом, бо я не було часу до надуми.

Я мав тоді коня спокійного, добре вже старого, що мав одну хибу: не любив спішитися й летіти повним гоном, а волів бігти спокійно, як на його поважний вік і гідність пристало.

Я зібрав усю відвагу, затяв коня нагайкою, що його видко сильно здивувало, але й не дуже зворушило і він пустився легким скоком по вибоїстім гостинці.

Мене зараз з ворожого боку й бачили і почали „лапати" за серії зі скорострілів. Я підганяв з усіх сил коня, та він, як пристало старому ветеранові ще з ц. к. австрійських уланів, що перші бої перебув, не переймався ні моєю нагайкою, ні гразом куль, що з плаксивим зойком пролітали мимо і біг дальше наперемінну легким чвалом та бігом. Так проїхали ми щасливо з третину дороги і стали зближатися до найбільш загроженого місця при містку, де з тріском розривалися стрільна шрапнелів. Я нагнувся коневі на шию, аби зменшити ціль для куль, скорчився весь в собі і впав у цей дивний стан фаталістичної байдужости, що межує зі сном. Нараз вчув я, як кінь нагло скочив у бік і пустився таким шаленим гоном, якого я не тільки від нього, але й від найбистрішого коня ледви міг коли сподіватися. Спершу подумав я, що це його яка куля легко драпнула і не оглядався, звернувши всю увагу на місток. Та зараз відчув, що і мене щось за ногу немов рукою хватає. Я блитро оглянувся і задеревів. Я чув, як уся кров мені з лиця спливала, а за серце вхопив зимний, аж болючий жах:

За мною до коня вчепилася була не то смерть, не то відьма!

Як через мряку тямлю: — якась дивно погана й чорна з лиця жінка, з розкуйовдженими сивими патлами, з яких злітала червоно-краса хустка, трималася корчево одною рукою за хвіст коня, а другою за ремінці торби при сідлі. Босі, заболочені ноги вперла коневі під ґурт! Несамовито шкірила зуби й зазирала очима, ще й щось незрозумілого покрикувала!

Та тоді було слухати, бо кінь мій з подвійним тягарем гнав як англійський перегонець, просто животом землі дотикався. Довкола тріскали стрільна шрапнелів і ґранати виривали ями в камінній гостинці. Ми проїздили через річку. Я почав тоді зумівати в реальність усього: відповідальність — град куль — відьма — шалена їзда і ляк коня — це все було за багато, щоб повірити у дійсність одної хвилини. Я здеревів зі страху і почав дивитися на себе, як на якогось актора, чи героя Гофманівської новелі. Чи може я вже припадком не вбитий і чи то не сонні примари другого життя? Може це Валькірія прийшла по мене на побоєвищі. Та чомуж вона така страшна й погана?

Та одночасно бачив я перші дерева й хати. Свист куль затих і я мов, дедеся сон звоєвив, що ми вже поза обсягом ворожого обстрілу і що це вже село, де були наші частини. Справді зпоза землявих заслон показалися шоломи стрільців та всі вони чомусь дивно махали до мене руками і перекликувалися. Я був майже безпритомний, кінь гнав ще останками сил, важко дихав і стогнав. Я не оглядався і прийшло мені тоді на думку, що може мені та відьма ззаду привиділася. Та вже в дальших кількох хатах кватирував штаб і я відрухово спинив коня. Тоді щось ззаду коня важко впало на землю і ремені сідла відпружилися. Кінь трясся, весь покритий піною.

З команди вибігли старшини і якось дивно поводилися. Спершу заніміли зі здивування, а потім стали страшенне сміятися! Я тоді стратив цілком голову. Дивлюся, а ця моя відьма, чи Валькірія, підвімається з землі, видко таки жива баба, і до нас з язиком:

— Єзусє сьвєнти, Матко ченстоховска, крови моє поспшелялі! А не седзєлі би то на свїх пяхах мазурскіх, хами пшеклєнте!

Я зліз з коня і мовчки передав судорожними руками депешу. Коня взяли від мене чури. Щось до мене говорили й пояснювали мені, та я не дуже багато з того розумів. А сміялися, сміялися усі! Хоч не було на це багато часу, бо зараз відішли ми до наступу. Потім щойно мені виповіли все. Моя відьма це була стара кольоністка, бугралька з Закопаного, Антка, що пасла перед битвою корови на лугах біля річки. Корови від куль попадали, а вона лежала напів мертва зі страху у рові при гостинці під ворожим обстрілом. Як я надїхав, вчіпилася в панічнім страху коня, що йшов тоді ще досить поволі і переїхалася за мною з півтора кільометра до села. Як вона зуміла в такім невигіднім положенню і при такім шаленім гоні коня не впасти — не знаю: видко страх додав їй справді незвичайної сили. Можливе, що цим врятувала й моє життя, бо при повільнім бігу коня були би мене таки мабуть заучили.

Від того часу знаю, що є хвилини, коли річі дійсні і недійсні тратять свою ріжницю в свідомості людини.

# 35-ліття кооперативної кредитової централі.

## Загальні Збори Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові.

Дня 27. березня 1934 р. відбулися чергові Загальні Збори Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий" (Центробанку) в салі „Української Бесіди" у Львові за 35-ий рік своєї праці. В зборах взяло участь 24 уповноважників кредитових кооперативних установ з краю, 23 фізичних членів та некооп. установ, гостей та представники кооп. преси.

Збори відкрив в год. 11-ій рано президент „Центробанку" мец. д-р Михайло Волошин, якого збори вибрали предсідником зборів. Він покликав на секретарів дир. Байдалу (Мостиська) та дир. Маркіяна Кисілевського (Львів). На скрутаторів покликав дир. Льва Дзюбого, д-ра Бараника та дир. І. Балара.

У вступному слові представив предсідник, що ці збори є 35-тими з черги. „Центробанк" заложено у 1899 році. Цей протяг часу довгий, а вислід праці установи наглядні, коли зважити, які важкі переходи мав „Центробанк" у часах війни та девальвації, а зокрема господарської кризи. Помимо всіх негодин провід „Центробанку" зумів задержати субстанцію, а це є вже великою справою у теперішніх часах. Коли говоримо про 35-літню працю цеї установи, то треба зложити щирі слова привітання, пошани й вдячности усім основникам і працівникам „Центробанку", а між ними тому, що від 35 літ стоїть безперервно як начальний директор і сеніор наших кооператорів д-р Кость Левицький, на якого руки ці батьківщина передає (грімкі оплески). З вдячністю мусять Збори згадати працю усіх тих, що відійшли від нас, а зокрема померших в останньому часі радн. о. Александра Стефановича, радн. дир. Бокоруша, д-ра Ярослава Олесницького та д-ра Кирила Джулинського. Предсідник малює живо сильветки померших, зясовуючи їх заслуги для народу й кооперації. Присутні вшанували память покійних повстанням з місць.

З черги забирає голос сен. д-р Бараник (Бережани), що дякує керманичам „Центробанку" за її 35-літню працю на руки д-ра Костя Левицького від кредитової кооперації, та радн. Балар, що складає також подяку від фізичних членів „Центробанку". Голова Ради РСУК мгр Ю. Павликовський витає установу від РСУК, зясовуючи становище РСУК до Центробанку і їх співпраці. Д-р Кость Левицький — дякує за признання для його праці і праці основників „Центробанку", заявляючи, що й надалі „Центробанк" буде йти шляхом корисної роботи для нашого загалу і кооперації.

Як дальшу точку полагоджено верифікацію протоколу з попередніх Заг. Зборів, який відчитав дир. М. Кисілевський.

Звідомлення з діяльности в р. 1933 враз зі звітом замкнення рахунків і білянсом здавав нач. директор д-р Кость Левицький. У цьому році головну увагу присвячено небувало важким господарським умовинам та захитанню долярової валюти. Успіхом цієї праці було зрівноваження білянсу „Центробанку", який виказує надвижку. У звітовому році мав „Центробанк" у членах 214 кооператив та 127 фізичних осіб, або від попереднього року збільшилося число усіх членів на 96. Кооперативи-члени мають на уділах 41.... зол., а фізичні члени 6.932 зол. Вкладок ощадности виказує білянс 983.233 зол., з чого на вкладах ощадностей 214 кооператив за 155.700 зол. Вклади оprocентовується тепер у біжучому рахунку 3—4 прц., а ощадности $4^{1}/_{2}$—5 прц., а у звітовому році було у першому випадку 3 прц., у другому 5 прц. Кредити уділювано кооперативам з чого 64... дістали кредитові кооп., 21.1 прц. господарсько-торговельні 5,6 прц. промислові, 7.1 прц. молочарські, решта некооп. установи. У звітовому році залеглости у сплачуванні кредитів виносили 25 прц., тоді в попередньому році виносили 36 прц. Білянсова сума виносить 1,620.789,02 зол. Кошти завідування виносили за звіт. рік 51.969.90 зол., амортизація движимостей 826.52 зол. і недвижимостей 3.792.93 зол. Зиски установи зложились з таких квот: з рахунку відсотків ... зол., завідування недвижимостей ... зол. та курсові різниці 14.063.94 зол. Чиста білянсова надвишка 1,667.60 зол.

Поза своєю звичайною працею присвятив „Центробанк" чимало уваги справам Акцептаційного Банку та вкладівкам Українбанків на нарадах окремих конференціях. „Центробанк" давав пояснення вказівки і інформації для Українбанків і кредитових кооператив, які були сурогатом окремого часопису для кредитової кооперації, який треба буде в недовгому часі видавати. Під опікою „Центробанку" організовано теж ощадностеву акцію та основання цілої мережі райфайзенок. Прелімінар буджету на дальший рік праці виказує зменшення видатків на 80.000 зол.

Потім відчитано ревізійне звідомлення РСУК та супровідне письмо. З черги від контрольної комісії ставить **о. Дамян Лопатинський** внесок на уділення абсолюторії Н. Раді та Управі.

У дискусії над звідомленням забирали слово: **дир. І. Пашкевич** (Коломия), **дир. І. Боднар** (Тернопіль), **дир. Р. Харамбура** (Яворів), **дир. О. Луцький** (Львів).

Дальший хід зборів подамо в завтрішньому числі.



## НОВИНКИ



— **Управа дівочої гімназії „Р. Ш." у Львові** повідомляє, що концерт у честь Т. Шевченка, визначений на середу 28. березня ц. р. в салі Т-ва ім. Лисенка, **в тім дні не відбудеться.** 1311



— **Улекшення боротьби з рожицею.** Господарські круги з радістю повитали розпорядок Міністерства Суспільної Опіки з 9-го березня ц. р., який дозволяє на продаж протирожицевої суровиці через аптики без рецепт лікарів ветеринарії. Так отже на полі боротьби з рожицею (епізоотією) настав великий поступ і адміністраційна влада, маючи на увазі дійсні потреби малого рільника, що був дотепер неодин раз наражений на великі матеріяльні страти з приводу хибної інтерпретації заряджень, усунула всі трудноші, звязані з набуванням протирожицевої суровиці. Відтепер кожний господар, що має суровицю і стрикавку, може сам застосувати забіг негайно після захоріння штуки. Спроваджения лікаря було для незаможного рільника великим коштом і крім цього забирало стільки часу, що хора штука нераз гинула.

— **Звичайні Загальні Збори Жіночої Пром. Кооперативи „Труд"** у Львові відбудуться в четвер, дня 29. березня 1934 р. в домівці Кооперативи, Львів, Ринок 39/II. в год. 5-ій попол. з таким порядком нарад: 1) Відкриття Загальних Зборів. 2) Відчитання і приняття протоколу з останніх Заг. Зборів. 3) Звіт Управи й Надз. Ради з діяльности кооперативи та предложення білянсу за діловий рік 1932/33. 4) Звіт Контрольної Комісії. 5) Затвердження річного білянсу та одобрення діяльности Надз. Ради й Управи. 6) Розділ білянсової надвижки. 7) Вибір 3 членів Надзірної Ради. 8) Зміна статуту. 9) Внески й запити. — **Надзірна Рада.**

— **„Клясицизм і модернізм".** На цю тему відбудеться у пятницю 30. березня ц. р. в год. 18. у салі Української Бесіди, вул. Руговського 22 виклад д-ра Івана Копача. Виклад улаштовує Т-во Письменників і Журналістів ім. Івана Франка.

## Скільки платити треба за домашню прислугу.

Як відомо — „суспільний" закон про соціяльні обезпечення впровадив примус обезпечення домашньої прислуги. Ця справа доселі на була неясна. Не знати було хто і скільки має платити. Львівська „Сусп. Обезпечальня" устійнила саме ставки, які в доповненні до вчорашньої статті про пресову конференцію подаємо для інформації наших читачів.

| Місячне винагород. | | | Складки в місяцях I. II. IV. V. VII. VIII. X. XI. | | | | | | Складки в місяцях III. VI. IX. XII. | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| в грошах | в на урі | разом | Хлібо-давець | | Обезпе-чений | | Разом | | Хлібо-давець | | Обезпе-чений | | Разом | |
| зол | зол | зол | зол | сот | зол | сот | зол | сот | зол | сот | зол | сот | зол | сот |
| 10 | 30 | 40 | 4 | 70 | — | 40 | 5 | 10 | 5 | 87 | — | 50 | 6 | 37 |
| 15 | 30 | 45 | 5 | 17 | — | 44 | 5 | 61 | 6 | 46 | — | 55 | 7 | 01 |
| 20 | 30 | 50 | 5 | 64 | — | 48 | 6 | 12 | 7 | 04 | — | 60 | 7 | 64 |
| 25 | 30 | 55 | 6 | 11 | — | 52 | 6 | 63 | 7 | 63 | — | 65 | 8 | 28 |
| 30 | 30 | 60 | 6 | 58 | — | 56 | 7 | 14 | 8 | 22 | — | 70 | 8 | 93 |
| 35 | 30 | 65 | 3 | 80 | 4 | 36 | 8 | 16 | 4 | 74 | 5 | 45 | 10 | 19 |
| 40 | 30 | 70 | 4 | 05 | 4 | 62 | 8 | 67 | 5 | 14 | 5 | 78 | 10 | 92 |
| 45 | 30 | 75 | 4 | 30 | 4 | 88 | 9 | 18 | 5 | 37 | 6 | 10 | 11 | 37 |
| 50 | 30 | 80 | 4 | 51 | 5 | 18 | 9 | 69 | 5 | 62 | 6 | 48 | 12 | 10 |

У завтрішньому числі подамо ставки для каменичних сторожів.

— **Ендецька „фронда" у Львові.** Недавній референт „руских" справ у „Курієрі Львовскім" і з того титулу авторитет для всіх ендеків д-р Клявдій Грабик, один із вожаків ендецької молоді, вийшов (себто „було його вийдено") з редакції того щоденника й основав новий часопис. Зветься він „Акція Народова" „політично-суспільний і культурний двотижневик". У першому числі маємо м. і. — дві антисемітські статті й алярм з приводу „української небезпеки" для Львова, з якої можуть вирятувати Львів — Східні Торги! Ближче тією гумористикою займемося ще згодом.

— **Приверненця авансів.** Як зачувати з Варшави, з днем 1. травня будуть привернені аванси державних урядовців, припинені з причини буджетових редукцій в 1930 р. Недавно міністр скарбу заповів був у соймі привернення урядничих авансів і з днем 1. травня буде воно зреалізоване.

— **Платні.** Державні урядовці в Польщі дістануть пенсії перед святами в четвер або пятницю. —

— **Із залізниці.** Округжна дирекція держ. залізниць у Станиславові повідомляє, що для удогіднення туристичного руху у Сх. Бескиді курсуватимуть далі поїзди ч. 3121 і 3122 на відтинку Станиславів-Ворохта в святочні дні до 14. травня 1934 р. Поїзд ч. 3121 відізд Станиславів 10.34, приїзд Ворохта 13.01, поїзд ч. 3122 відізд Ворохта 18.30, приїзд Станиславів 20.42.

— **Пересторога.** Останніми часами в пресі появилися оголошення якоїсь „великої фабрики обуви" про ангажування некваліфікованих робітників на виїзд до Франції. Висота заробітків і запевнення 2—3 літньої праці могли б заохотити робітників до виїзду. Еміграційний Синдикат перестерігає перед виїздом, бо про запотребування таких робітників польська та французька влада не мають ніяких вісток. Такі оголошення подали несовісні люди, щоби вимантити гроші під покришкою ангажування до праці.

— **Роботи при регуляції рік.** Водні управи в станиславівському воєвідстві організують більші роботи при регуляції рік в Коломиї та Станиславові. Між роботами названо водні будови під Надвірною та Солотвиною, під Назавізовом, Грабівцем, Лисцем, Перегінськом, Топільськом, Добрівлянами, Хотінем-Вістовою, Струтином Вижним.



— **Львівська хроніка.** Арештовано Бернарда Рехтера, торговельного агента зі Сколього, що спроневірив на школу львівських гуртівників 6.000 зол. — З перевозового бюра Хамайдеса при вул. Сикстуській вкрали злодії, що вломилися крізь стелю, з каси 310 зол. — На Ринку арештовано Мих. Міштурака, що представляючись за поліційного агента, видурював від селян грошеві кари за злий вигляд їх коней. —

— **Пес викрив убивника.** Після вбивства комаданта постерунку у Вибранівці, Тадея Врубля привезено зі Львова поліційного пса, який відразу завів поліцію до мешкання столяра Корпана. Сліди стіп, відкриті на місці злочину, показалися слідами чобіт Корпана. Арешто-

ваний признався до вини. Він умовився був з Врублем на 6 год. вечором на дорозі за залізничою стацією і тут його застрілив. Аг. Всхуд твердить, що Степан Корпан, член ОУН, караний вже за протидержавні виступи. Корпан — твердить згадана Агенція — старався спочатку змилити сліди та ввести в блуд слідчу владу, одначе заломився наслідком річевих доказів та признався до вбивства. Корпан є з села Бриниці біля Бібрки. Аг. Всхуд довідується, що на днях слідство покінчиться, а прокуратура окр. суду у Львові внесе вже в найближчих днях акт обвинувачення до суду. Розправа перед судом присяглих могтиме відбутися зараз після Великодня. Обвинувачуватиме віцепрокуратор Прахтель-Моравянський.

— **Героізм „націоналістів".** Молоді патріоти с. Киверці на Луччині вславилися ріжними подвигами: в м. році повибивали вікна голові кружка „С. Г." . Ліхтанському. На початку цього року почали спроваджувати евангелицького пастора та збирати на його проповіді й моління людей. А ось недавно напали вночі на дорозі на одного з порядніших громадян, кооператора П. Пилипка й так тяжко його побили, що до дому його відвезли. Треба підкреслити, що обидва пошкодовані — члени УНДО. На щось краще ці „націоналісти" спромогтися не можуть.

— **Самогубство.** В Станиславові отроїлася 33-літна Осипа Гафтек, банкова урядничка. Причиною самогубства були непорозуміння з чоловіком, з яким не жила.

— **Загадочний вмерлець.** В придорожньому рові біля Панщини пов. Рава Руська знайшли тіло молодого мужчини, що лежало якийсь час у воді. При вмерці не було ніяких документів, що вказували би на його назвище або походження, зате на раменах, плечах та в інших місцях були витатуовані ріжні рисунки. Міг мати 27 до 30 літ. Правдоподібно терпів на падачку і в приступі тієї нервової недуги втопився.

— **Завантажив злодіям власну безрогу.** З хліва залізничника Москви в Стрижові вкрали злодії вночі безрогу і на дорозі пробували завантажити її на свій віз. На те надійшов Москва і бачучи, як якісь люди біджаються на дорозі з якоюсь безрогою, поміг їм витягнути живий тягар на віз. Вернувши до дому, переконався, що його безрога пропала. Негайно повідомив про це поліцію і дігнав злодіїв. Поліція арештувала їх і повезла їх власним возом до арешту, а Москві порадила не помагати більше нікому ладувати в ночі свині.

— **Відень проти лікарів жидів.** Австрійська влада виступила проти жидівських і безвіросповідних лікарів, які є на службі громади. На 340 міських лікарів є 114 жидів і безвіросповідних та й ті це бувші жиди. Вимовили тим лікарям, що після 1925 р. здобули горожанство. Це тому, що як студенти віденського мед. факультету перед зложенням докторату підписали заяву, що не будуть старатися здобути австрійське горожанство, так як це мусять підписати всі чужинці. Хто здобув австрійське горожанство в 1918—25 рр. розглядатимуть ці справи кожну окремо. Лікарі, що й перед війною були вже австрійськими горожанами, остануть на службі.

— **Проти подружжа болгарки з жидом.** Внука болгарського ґенерала Ніколаєва, Рада заручилася з жидом Мойсеєм Леві. Мав їх звінчати софійський рабін д-р Ганамель та зрікся, коли йому стали насилати погрози, а навіть відгрожувалися смертю. Він скликав жидівський духовний суд і цей теж заявився проти вінчання, щоби не дати причини до виступів проти болгарських жидів. Бо вже юрба напала була на авто, яким їхали заручені. Перед старшинським домом дійшло до другого нападу. Заручені дістають листи з погрозами, тому рішили повінчатися за кордоном. Леві сказав, що зрікається віна та дорогоцінностей. На запит співробітника часопису „Зора", чому він не перейшов на християнство, сказав Леві, що на його думку жінка повинна змінювати віру. Колиб його сестра віддавалася, не мав би нічого проти того, щоби змінила віру.

— **Ріжні вістки.** Американські бандити загрозили родині Ліндберґів вкраденням другої дитини. — В місті Лінчбург у Зл. Державах підчас пожежі готелю згоріло 14 гостей. — Від 5. травня не вільно буде привозити до Німеччини заграничних тканин.

— **Вдячний син.** В Букарешті на передмісті Лупяска 15-літній Александру Попеску при помочі свого товариша 16-літного Аврела Панеску вбив свого вітчима Тому Маковея, торговця овочами і порізав ножем свою матір. Цього злочину допустився тому, що перед кількома днями родичі покарали його за якийсь вибрик.

— **Обловилися на Распутіні.** Як відомо, фільма „Распутін" принесла збанкротованій княжій родині Юсупових великий зиск. Льондонський суд признав княгині Юсупов від фільмової фірми Метро-Ґольдвін-Маєр відшкодування у висоті 25.000 ф. стерлінґів за знеславлення. Тепер ще кількадесять американських кінотеатрів відповідатимуть перед карним судом за знеславлення княгині висвітлюванням фільми „Распутін". Якщо американські суди рішатимуть в тім самім дусі, що суд льондонський, то фільма принесе княгині знову поважну суму. Очевидно платитиме дальше фірма Метро-Ґольдвін-Маєр, зате кіна будуть приневолені витяти частину фільмової тасьми, в якій роля княгині Юсупов представлена для неї образливо. Також австрійські кінотеатри заскаржила кн. Юсупов за висвітлювання фільми „Распутін". Зачувати, що адвокати, які заступають княгиню, дістали досі поважний гонорар 15.000 фунтів.

# Із судової салі.

## ЗА ОУН В БЕРЕЖАНЩИНІ.

Перед лавою присяглих суддів при окружному суді в Бережанах почався дня 19. березня великий політичний процес девятьох українців з Молодинча, бібрецького повіту, що їх обвинувачує прокуратор у злочині державної зради.

Обвинувачені: 1) Петро Олійник, студ. унів., 2) Микола Левицький, абсольвент торгов. школи, 3) Михайло Баран, абсольвент гімназії, 4) Микола Труш, субєкт кооперативи, 5) Антін Шидловський, римо-кат., зарібник, 6) Михайло Гетьман, рільник, 7) Гриць Левицький, рільник, 8) Степан Коваль, рільник, 9) Осип Баран, рільник.

Акт обвинувачення закидає, що село Молодинче, завдяки кільком інтеліґентним одиницям, що їх ОУН зуміла звербувати для своєї діяльности стало середовищем інтенсивної діяльности ОУН на терені цілого бібрецького повіту, що проявилася в низці актів-саботажів. Ці акти вказують безсумнівно, що вони були ділом пляново й зорґанізованої протидержавної акції на терені Молодинча. Цю акцію зорґанізував і був її моральним провідником Микола Левицький, а виконував її Микола Труш. У Левицького найшли цілу низку протидержавних рефератів, що їх виголошував по селах. Петро Олійник був душею акції ОУН на терені бібрецького повіту, як студент львівського університету був у безпосередньому контакті з екзекутивою ОУН у Львові, привозив звідсіль усякі прикази й директиви, був у контакті з Рогатином і Ходоровом, а на підставі поліційних конфіденційних інформацій був районовим комендантом ОУН. Баран був освітнім референтом, що доказують найдені в нього протидержавні реферати. Обвинувачені заперечили, щоби були членами ОУН і щоби провадили акцію й покликали на свою оборону цілу низку свідків.

По відчитанні акту обвинувачення цілий перший день розправи виповнили зізнання обвинувачених.

Обв. Петро Олійник заявив, що не належить до ОУН та не має нічого спільного з протидержавною акцією в Молодинчі. Всі закиди акту обвинувачення не відповідають правді.

Обв. Микола Левицький: впевняє, що теж до ОУН не належить. Не міг вибити шиб у Мошля. Не намовляв теж до цього й Труша. Скінчив торговельну школу Товариства. Був членом філії „Просвіти" в Ходорові і з того титулу виголосив реферати в Черемхові і Бортниках: „Значіння творчого характеру" й „Господарська структура України". Є націоналістом, але не належить до ОУН. Під націоналізмом розу... працю для свого народу за культурно-освітн... ниві.

Обв. Михайло Баран також не нале... жить до ОУН. При філії „Просвіти" в Ходоро... існував „Студентський Гурток", до якого мо... належати тільки студенти. Виголошував рефе... рати по читальнях, але кожного разу отриму... на це дозвіл з філії.

Обв. Микола Труш. Не належить д... ОУН та не зробив нічого того, що йому закид... акт обвинувачення.

Те саме зізнали обвинувачені: Анті... Шидловський, Михайло Гетьман, Гриць Левицький, Степан Коваль і Осип Баран.

Свідки: Юліян Легкий, Розалія Мик... та вчитель Роман Бенець зізнають про факт ... тя шиб. Хто зробив — не знають. Гриця Левиц... кого вчитель знає як спокійного хлопця. М... шель зізнає, що були летючки, щоби в ньому ... купувати — але хто їх писав не знає.

Свід. Станислав Ґеляр, комендант пост. Переповідає історію розвитку організа... на терені його району та на підставі конфіде... ційних інформацій переповідає детально функ... підсудних. В Молодинчу, каже він, льояльних ... дуже мало. В дискусії з д-ром Західним, ... він ставить свідкові відповідні запити, заявля... „Оборонець д-р Західний є першим симпатиком ОУН."

Оборона поставила внесок на покликання ще кількох свідків на стверджения невинности підсудних і внесок на звільнення пост. Ґеляра від обовязку службової тайни.

На цьому розправу перервано з відложенням її до 29. березня.

## КОМУНІСТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ЛУЦЬКУ.

В моменті, коли пишемо ці рядки, закінчився допит свідків і можна вже дещо сказати про 5-ти тижневий перебіг цієї ґрандіозної політичної розправи.

Обвинувачено 57 осіб, але на салі тільки ... Притягнено їх до відповідальности за активну комуністичну роботу, як членів ЦК КПЗУ й відповідальніших робітників. Значна більшість — жиди й поляки. Серед жінок — дочка одного луцького купця — Блюменкранцівна.

Перебіг процесу характеризують такі ріс...

З самого початку обвинувачені намагалися підкреслити український характер своєї роботи, хоча українців між ними дуже мало. Не приймали акту обвинувачення польською мовою, домагаючися українського тексту, наслідком чого розправа була відложена на значний час. Усі намагалися говорити українською мовою. А один поляк-інтеліґент висловив жаль, що не знає української мови, бо говорив би тільки по українськи. Про „український характер" партії повинен би свідчити й терен діяльности КПЗУ — всі українські землі під Польщею.

Не зважаючи на таку „українськість" КПЗУ, українське громадянство майже зовсім не цікавиться цим процесом, уважаючи його за щось таке, що стоїть поза українським життям і є вороже українським змаганням.

Другою характеристичною рисою процесу є висвітлювання природи й роботи „Сельроб-Єдність". Свідок з боку обвинувачених, добре знаний адвокат Заяць, що відсидів 2-літню кару вязниці за свою політичну роботу, доказував, що „Сельроб-Єдність" нічого спільного з КПЗУ не мала і в цей спосіб хотів реабілітувати розвязану партію. Натомість головні свідки з боку обвинувачення в один голос твердять, що „Сельроб-Єдність" була леґальною прибудовою КПЗУ, обєднувалася з нею шляхом входження тих самих осіб у ЦК тої і другої партії та через субсидіювання її з фондів КПЗУ.

Нарешті характеристичним є і те, що підсудні — головно жиди й поляки — заховувалися на салі дуже самопевно, а часом і агресивно, намагаючись використати свої зізнання для пропаґанди своїх ідей. На початку розправи навіть відспівали „інтернаціонал" і попросили всіх присутніх встати, через що трибунал мусів перервати розправу.

Таку саму агресивність виявили обвинувачені підчас зізнання в останнім дні допиту свідків посла д-ра Біляка, як свідка з боку обвинуваченого українця на предмет доказу, що горо... денський повіт — ундівський, що сельробів... там не було та що обвинувачений, працюючи ... кооперації, не мав часу на політичну робот... Інші обвинувачені, ставлячи запитання д-ро... Білякові, атакували УНДО за те, що воно („Д... ло") інформує світ про голод на Україні, що розп... почало допомогову акцію, що поборювало сель... робізм і т. д. і ця атака велася у звичайній „агіт... на-бочці" формі з підкреслюванням „українська буржуазія" і т. д.

Залишаються промови прокуратора й ... роньців, але вже й тепер можна передбачити ... зультат розправи.

С.—е.

# З концертової салі.

**Олександер Уніський, пяніст.**

Ол. Уніський, перший лавреат міжнародного Шопенівського конкурсу у Варшаві, зібрав дуже численну публику на свому концерті в салі польського Муз. Т-ва. Уніський — це тип концертанта з великою музичною культурою. Як віртуоз має першорядні прикмети: певність та певність техніки, гарний удар, інтелігентність та почуття стилю. Інтерпретацію Моцарта та почуття стилю. Інтерпретацію Моцарта перенесе Уніський слухачів в епоху гри. Брамс психічно не підходив концертантові, натомісць у творах Шопена, які концертант, міг висказатися щиро, з поетичною ... — На закінчення програми поряд зі творами Прокофієва та Стравінського, твори повні ритму та реального життя, зріжнованих звукових красок та радісного темпераменту, — антиромантичні та переконуючі. Здавалось би, що для шопеніста така музика ..., тимчасом Уніський був знаменитим її відтворцем. — На ентузіястичні оплески ... твори Шопена, Ліста та заблестів ще раз прозорою, перлистою технікою в каприсі ...

**І. Приймова.**

**Концерт 11-літнього пяніста Северина Я. Сапруна в Перемишлі.**

На дохід будови церкви на Засянні відбувся в неділю 25. п. м. у великій салі Народнього Дому в Перемишлі речіталь відомого 11-літнього пяніста С. Я. Сапруна, лавреата недавнього варшавського конкурсу для молодих пяністів. У програму увійшли: Моцарта соната Ц-моль. Й. С. Баха прелюдія з англійської суїти Ґ-моль. Бетовена варіяції Ґ-дур на тему Паізіелля. Шітта канцонетта Д-дур, Раффа „Їзда коником" Ґ-дур, Моцарта фантазія Д-моль. Шуберта ... Гуммля рондо Ес-дур оп. 11 — на закінчення Оле Ользена „Чортівський танець" ...

На свій молоденький вік — стверджую це ... — володіє наш пяніст просто подивугідним засобом техніки в дусі найкращих новітніх метод (граціозна „кулиста рука" на лад Леопольдового). Та з огляду на тойже вік, не буде ..., а навпаки зовсім природним, що наш концертант почуває себе найкраще в такому ... творів, що своїм погідним, а бодай педрайливим настроєм підходить до його майже дитячої душі. Варіяції Бетовена, канцонетта Шітта, „Коник" Раффа, рондо Гуммля та ґротескови „Чортівський танець" Ользена були саме стовпевними точками того роду. Та вже справжньою короною програми був „Коник" Раффа, ... у нас досіль зовсім незнаний, що дуже багатий як з технічного, так і з чисто музичного ... (зовсім Брамсівська гармоніка!) У виконанні цього твору найшов діточо-жвавий темперамент концертанта свій найпитоменніший вияв. Щодо інших точок, то у варіяціях Бетовена показали ми справжню італійсько-співочу ніжність фіоритур та певність у перехрещуванні рук ... творі (річ і для дорослого пяніста ...), в ронді Гуммля дотепну динамічну ..., справне хватання швидких октав ... карбування головного мотиву в контрапунктичних місцях, в канцонетті Шітта гарну, цвітучу кантилену та дуже на місці пристосовані модифікації темпа, вкінці в наддатку Ользена господарі ритм і динаміку. Але що й такі глибші твори, як фрагмент зі суїти Баха (щоб правдиві діти ... полифонічну річ дещо за скоро заграний), ... Шуберта зі своєю патетичною середньою темою Ціс-моль, а навіть понура „донжуано-комтурівська" фантазія Д-моль Моцарта, ... як на вік концертанта навіть дуже добре — це вже доказ великої його зрілости. Та ... такі „трагічні ролі", до яких належить соната Ц-моль Моцарта, ледви чи підходять до цього ... несказамучено-сонячного віку ... кажучи, пора вже зірвати із застарілим ... , будьто Гайдн і Моцарт „легкі автори". Але виконання навіть цього мало підхожого твору ... своі позитивні сторінки — феноменальну музичну память і технічну справність у пасажах і перехрестях рук. Грімкі каскади оплесків, цвітів та ґратуляцій були заслуженою нагородою молоденькому, милому концертантові.

*Д-р Борис Кудрик.*

—o—

# ✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

**Евгенія з Шайдницьких Глушкевичева,** вдова по о. пар. Теофілю, померла 25. березня ц. р. ... в Майдані-Грабина к. Люблина у 81. році життя. Покійна проживала останні дні свого життя у доньки Володимири (учительки), ... осиротила ще синів: д-ра Ма... і ... Богдана Глушкевичів. Похорони ... у вівторок 27. ц. м. в Майдані-Грабина ...

# Відозви й комунікати.

*Перемишль, 26. березня 1934.*

**До Українського Громадянства.**

Коли співаємо: „душу тіло ми положим", памятаймо, що мусимо зберегти своєю жертвою, дорогоцінну душу й тіло українських дітей.

Кожний свідомий українець з гордістю підкреслює, що належить до Великої 40 міліонової Української Родини. На кожнім святі, на кожних сходинах, лунають палкі слова горячої любови до Українського Сіону — Києва — Дніпра й степів. Ця гордість і ця любов, накладають на нас святий обовязок не тільки любити, але й змушують нас до чинної допомоги. Українці, борці за Волю України, залишили і Дніпро і степи і розпорошились по цілому світі, як живий смолоскип протесту проти Москви. 13 років минає, як українська еміграція провадить боротьбу за Ідеали, а водночас тяжко змагається за кусник хліба. За 13 років перебування на еміграції, вже багато активних борців опустили її ряди, натомість на зміну приходить наймолодше покоління, що залишило Рідний Край немовлятами, або народилось уже тут на еміграції. В Польщі зареєстровано 3.000 дітей емігрантів шкільного і передшкільного віку. Всі вони розпорошені на чужині і перебувають у тяжких умовинах. Розуміючи вагу збереження цього молодого українського еміграційного доросту, Комітет допомоги емігрантам в Перемишлі, за гроші зібрані серед еміграції, закупив площу і хоче приступити до будови захоронки, аби примістити в першу чергу тих дітей, які є найбільше загрожені.

Кошторис будови захоронки на 25 дітей, виносить 10.000 зол. Цих грошей не маємо, але мусимо їх зібрати! Був би страшний сором, колиб ми байдужно до цього поставились і не допомогли цим найменшим.

Допоможім збудувати цю захоронку, яка буде правдивим, безсмертним памятником Соборности Чину.

Рятуючи цих дітей, рятуємо Ідею визволення Рідного Краю.

Жертвуймо щирим серцем і щедрою рукою.

Жертводавці, що зложать 50 зол. будуть вписані в пропамятну книгу, як члени-фундатори. Задекляровану суму 50 зол. можна надсилати ратами по 5 зол. місячно.

Жертви просимо надсилати до Української Щадниці у Перемишлі на чекове конто 144.775 для 208.37.

ЗА КОМІТЕТ ДОПОМОГИ ЕМІГРАНТАМ:

Петро Шкурат, голова. Мик. Праскицький, секретар.

ПОЧЕСНИЙ КОМІТЕТ:

Дир. Ольга Ціпановська, д-р Володимир Загайкевич, проф. Дмитро Ґреголинський, проф. Теодор Гоза, проф. Іван Заяць, проф. Леонід Бачинський, проф. Ольга Кульчицька, проф. М. Кузеля-Гривнакова, радн. Роман Дмоховський, д-р Микола Хробак, мґр. Степан Навроцький, Теодор Борис.

# Дописи.

**СКОЛЕ.**

**Свято Шевченка.** В неділю 18. п. м. відбулося Шевченківське свято заходом Т-ва „Сокіл" та при співучасти Філії „Просвіти". На програму зложилися продукції молодого сокільського хору, який під проводом талановитого дебютанта Івася Норички гарно відспівав кілька Шевченкових та народніх пісень. Молоді, але амбітні співаки захоплювали численно зібрану публику своїми мягкими та мельодійними голосами. Палке та живе вступне слово урядовця Філії і совісно опрацьований реферат п. Сидора Будковського про значіння для теперішньої хвилини та будучности культу Шевченка гарно достроювались до понятя сонцерту. Скрипкове сольо п. Кащишин в супроводі фортепяну п. Наталки Білинської та відтак її сольо нагородила публика рясними оплесками, змушуючи до наддатків. Декламація п-ни Заяцівної Дарки „Кавказ" та Биделя Романа „Холодний Яр" доповнювали це скромне, але гарне свято. Національним гимном свято закінчилось.

**ЯВОРІВЩИНА.**

**Осн**у**вання нової читальні.** В селі Новий Яжів, яворівського повіту, відбулися 18. березня ц. р. установчі загальні збори читальні „Просвіти" — відділу Головного Товариства. Головою вибрали місцевого пароха о. Т. Зраду, секретарем Степана Вахулу. Читальня матиме приміщення в кооперативному домі. Перед війною не було читальні „Просвіти" в цьому селі.

**Польсько-жидівські авантури.** Вечером 17. березня в Яворові підчас походу в навечеря св. Юзефа дійшло до сутички між польською гімназійною молоддю і гуртком жидів, з яких один, вдовж. конципієнт м-р Мандель, мав нібито зневажити одного гімназиста. Авантури ці повторилися слідуючого дня і тоді побито м-ра Манделя. Зазначимо у цім місці ще, що м-р Мандель (жид) є членом „Стрільця".



**Ревізії та арештування.** Дня 16. березня перевела поліція численні ревізії в Яворові, шукаючи за нелегальною літературою. Ревізії відбулися переважно в міщан і передміщан, а саме: у Дм. Фенся, Осипа Музички, Гр. Лопка, А. Щирбової, Ст. Пікара, Івид. Бонтаха, Ст. Граба — всіх з Великого Передмістя, у Волод. Рося з Загородів, у фотографа Мик. Стрільчика (переглядали кліші) і також у адвоката д-ра О. Галушака та в його канцелярійного практиканта Ст. Бутурина, студ. прав, в Ів. Щирби, студ. унів., в Яр. Мартинишівної, абс. гімн., в учит. Ст. Станьківної. Придержаних Ст. Бутурина і Вол. Рося незабаром випустили, Осипа Музичку віддали до судових арештів.

**Вибір міської управи в Яворові.** Протесту проти міських виборів, що відбулися дня 10. XII. 1933 р. староство не приняло до відома і тому остаточно дня 16. III. ц. р. відбувся вибір міської управи в Яворові. Бурмістром вибрали Тадея Юліяна Неффа, віцебурмістром Володислава Кориафля, дотеперішнього бурмістра й нотаря, а на лавників: д-ра Филипа Ґутмана (жида), Францішка Павешá (поляк) і Володимира Пілара (українець), — всіх з лісти й голосами ББ. Українські радні віддали чисті картки, не маючи змоги поставити своїх кандидатів тому, що шестий радний з українського клюбу, Антін Бий з Наконечного, на це засідання громадської ради з „важних" причин не прийшов, а на осн. постанов виборч. реґуляміну тільки клюби, які мають найменше шість радних, можуть ставити лісти кандидатів на членів управи. Ось так „хитрий малорос" виконує свої обовязки радного, ставши ним завдяки голосам і трудам українських виборців. Всі члени управи уроженці Яворова або тут довше мешкають, тільки бурмістр Нефф прибув звідкись (з Варшави?) до Яворова щойно на кілька днів перед цим вибором. Український клюб йшов до них виборів (як і до виборів на радних) без ніяких компромісів і хоч не зміг вибрати своїми голосами ні одно о... управи, то це в нічому не змінить відношення дійсної сили поодиноких національностей міста. З дотеперішній управі мали ми віцебурмістра українця (Р. ... Харамбура) і відповідну кількість асесорів, тепер цього не маємо, хоч українське населення міста становить около 75 проц.

**Шевченківське свято в Яворові.** Дуже гарно підготовлене свято в честь Шевченка уладила молодь коедук. гімназії „Р. Школи" в Яворові дня 10. III у власній шкільній театральній салі. Крім промови й деклямації було ще 9 концертових точок. Крім одного фортепянового акомпаніяменту цілу програму свята (скрипка, фортепян, хори, промова, деклямація) виконала молодь гімназії. Публика, що складалася з гімназійної молоді та її родичів, була незвичайно вдоволена програмою свята та її виконанням. — Дня 16. III. відбула Шевченківське свято дітвора вселюдної школи і І-ої кл. жіночої гімназії СС. Василіянок (гімназія заложена щойно в цьому шк. році!).

**Загальні збори Повітової Торговельної Спілки в Яворові** відбулися 23. березня ц. р. Спілка є повітовою організацією і товаровою централею для споживчих кооператив. Під цю пору обєднує 33 сільськ. споживчі кооперативи, має власну механічну пекарню в Яворові, гуртовий склад товарів у Краківці й 7 (сім) детайлічних крамниць у Яворові. Пекарня випекла в 1933 р. 18 (вісімнацять) вагонів печива. Оборотові фонди По-



вітової Торг. Спілки були 72.945.42 зол., при чому власні фонди до чужих відносяться як 1 до 1.45. З браку більших оборотових фондів Спілка не могла розвинути інтенсивнішої діяльности, хоч треба признати, що управа Спілки разом з персоналом багато старань вкладає в те, щоби в часах кризи вдержати кооперативу, що так скажемо, на поверхні життя. Хоч білансова надвишка (около 170 зол.) є незначна, то в порівнанні з тим сумним фактом, що деякі інші повітові кооперативні осередки в краю мусіли припинити свої агенди, мусимо діяльність Повітової Торг. Спілки в 1933 р. визнати надзвичайно успішною (чезаможність повіту!) і побідною. Збори тривали шість годин, дискусія була часами досить жвава, не обійшлося при цьому й без деяких камінців у город свого „близького", але загально всі учасники зборів ствердили потребу, щоби весь український загал міста й повіту полагоджував свої закупи тільки в кооперативних установах. Вийнятків у цьому не сміє бути ... між ... дідичами!

**Н.**

### ТЕРНОПІЛЬ.

**Відчит д-ра М. Глушкевича.** На запросини тернопільської делегатури Союзу Українських Адвокатів прибув до Тернополя адвокат д-р Маріян Глушкевич, віцепрезидент Союзу Українських Адвокатів і член Начальної Адвокатської Ради, в неділю 25. березня ц. р. з відчитом на тему: „Адвокатський імунітет в історичному розвою, a зокрема в сучасному польському праві про устрій адвокатури". На відчиті було присутніх 13 адвокатів і 3 адвокатських аплікантів. У дуже цікавому, гарно опрацьованому і по ораторськи виголошеному рефераті (він появиться друком в органі С. У. А. „Життя і Право") торкнувся д-р Глушкевич проблеми значіння адвоката, як речника права при виміpі справедливости і його становища в суді та в публичному житті, підчеркуючи етичні завдання адвоката, котрий вправді має обовязок боронити інтересів свого клієнта, але не сміє бути його знаряддям то у виконуванні своїх обовязків не може бути ремісником. Переходячи до польського права про устрій адвокатури, обговорив референт передовсім постанови ст. 3, 15 і ст. 24 цього права, які очеркують характер, становища, права й обовязки адвоката супроти права суду і громадянства чи пак клієнтів. При цій нагоді торкнувся д-р Глушкевич і окремого становища української адвокатури, зазначуючи, що українське громадянство не доцінює як слід значіння і ваги українських адвокатів в обороні прав нашої нації і взагалі в нашому національному житті, а вимагаючи від них багато, у відплаті дає їм дуже мало або й нічого. — По відчиті розвинулася ширша дискусія головно над сучасним тріяним положенням української адвокатури, в котрій забирали голос: посол д-р Степан Баран, д-р Бриковнч, м-р Гринкевич, д-р Мельник, пос. д-р Ладика, д-р Лисий і д-р Олійник та адвокатський аплікант м-р Данилів. Сходини закінчив д-р Лисий як делегат С. У. А. на тернопільську округу подякою референтові за його дуже цінний відчит з побажанням, щоби такі сходини наших адвокатів відбувалися частіше.

### БУЧАЧ.

**Загальні збори Т-ва „Українська Бесіда" в Бучачі** відбулися 16-го м. м. у власній домівці Т-ва. По звітах та ухваленні абсолюторії уступаючому Виділові вибрано новий Виділ у такому складі: д-р Роман Слюзар — голова, проф. Петрикевич Віктор — заст. гол., Дмитро Білоскурський — скарбник, Іван Посацький — секретар, Бабій Борис — господар, п. Юлія Харецька і м-р Данилів Теодор — члени. Загальний стан Товариства слабий, багато членів залягає з вкладками та не відчуває потреби, за переплату місячну вкладку, користати із домівки, часописів та журналів, що для культурної людини в нинішніх часах є річчю необхідною. Побажатиб новому Виділові, щоб оживив життя в Товаристві шляхом ріжного роду імпрез, ширших сходин членів і т. п.

**Шашкевичівський концерт** відбувся заходом української гімназійної молоді в Бучачі 3. березня ц. р. в театральній салі місцевої державної гімназії. Гарно обдумане вступне слово виголосив студ. VIII. кл. Н. Рибак. На програму концерту крім вступного слова зложилися: чотири пісні міш. хору, декламації, фортепянові точки, квартет, тамбурова орхестра та інсценізація вірша „Цвітка дрібная", виконана артистично маленькими гімназистками. Цілий концерт випав уповні улатно і був доказом, що завдяки добрій волі і праці можна власними силами дати вартісну імпрезу. Саля була заповнена батьками дітей, які брали участь у концерті, українським громадянством та професорами гімназії.

—o—

# СПОРТ.

### ОКРУЖНА ЛІГА.

На заг. зборах ЛЗОПН, що відбулися 25. ц. м., утворено остаточно Окружну Лігу, до якої входитиме 8 клюбів: Чорні, Лехія, Україна, Погонь I Б, II. Сокіл, Світезь, Польонія (Перемишль) і Ресовія (Ряшів). Гасмонея, що ще кілька літ тому була членом державної Ліги, спадає остаточно до А-кляси, в якій з українських дружин гратиме перемиський „Сян". У зборах ЛЗОПН не брали вже участи представники клюбів Станиславівщини, бо в Станиславові утворено окрему спорт. округу (СЗОПН).

СТАНИСЛАВІВ. **ПРОЛОМ—СТАНИСЛАВОВІЯ 1:2 (1:2).**

Не зважаючи на демагогію деяких людей, Пролом зумів змонтувати дружину, яка заповідається прекрасно. За „асами", які Пролом покинули, нема що й жалувати, бо їх знаменито заступлять інші. Склад дружини: Розловський, Андріїшин, Мокловин; Борисевич, Росяк, Чаплинський; Демянчук, Прідун II., Кевлякевич II., Якібчук, Ліськевич. Такий склад буде грати в мистецтвах. Недільними змаганнями отворив Пролом сезон Станиславова. Пролом ще виразно у „весняній" формі, як і його противник, тому й гра велась на „весняному" рівні. Та проте було кілька дуже гарних і цікавих підбрамкових моментів, яких і один і другий напад не зумів використати. Гра менш-більш вирівнана. В першій половині легка перевага Станиславовії, а друга Пролому. Ворота для Пролому добув Якібчук. Виріжнювати когось з Пролому наразі тяжко. Та все таки зазначити треба, що оборона була найкращою лінією Пролому, де Андріїшин і Мокловин, по змінні, будуть знаменитою парою. Поміч держалася добре. Найліпший в тій лінії Чаплинський. Росяк грав уперше взагалі цього сезону, та проте добре шахував противника. Борисевич заповідається дуже добре. Напад ще не зіграний, та по кількох метах буде дуже небезпечний для кожної стан. дружини. Публики около 800 осіб, дуже багато української, яка сильно переймалась грою, а спеціяльно грізними моментами під воротами Пролому. Ось та українська публика доказала, що Пролом їй і надалі дорогий, що Пролом — це український передовий клюб. На другу неділю (1. 4.) бере Пролом участь у турнірі за чашу „Відомостей Спортових" в Станиславові.

### ПІНГ-ПОНГ У СТАНИСЛАВОВІ.

Пінг-понгові змагання між У. С. К-ом і Соколом Коломия за мистецтво стан. округи закінчились вислідом 5:0 у користь У. С. К-у. У. С. К. не стратив ані одного сета. Таким робом У. С. К. здобув окружне мистецтво і візьме участь у краєвих змаганнях, до яких стає з шансами. Змагуни Коломиї — це наразі матеріял. Склад У. С. К-у на краєві змагання правдоподібно такий: Сойка II., Мурин, Данько, Міклош та Остаповнч. Найліпшим, в дану хвилину, є безперечно Сойка II., який вводить багато життя до гри. Мурин — це найліпший технік, грає дуже свобідно, Данько грає хитро й мудро, Міклош — це буря без тактики, а Остаповнч — це типова машина, що потрапить вивести з рівноваги найліпшого „цикaнням". Ціла ... технічно і з рутиною змаговою. Публики около 20 осіб.

Богдан Л.

## Листування Редакції.

**Всч. о. Мих. Плахта, Борислав-Мразниця:** Присилане рішуче за довге, а до того цензура мабуть не пропустить.

**Хв. Ред. „Свободи", Ужгород:** Просимо посилати нам „Свободу", бо від місяця не дістали ні одного числа.

# ОГОЛОШЕННЯ

## Театри.

**Великий Міський Театр.**

Середа, 28. III. год. 8·15 Концерт П. Г. М.

Четвер, 29. III. Театр нечинний.

**Театр Ріжнородностей.**

Середа, 28. III. год. 7·30 веч. Представлення льосоване, всі місця 1 зол. „Вагерльо".

Четвер, 29. III. Театр нечинний.

## Кіна.

АПОЛЬО: „Світ належить до тебе"!

АТЛЯНТИК: „Ескімо" (фільма Петра Фройхена, режисерія Ван Дайка).

ВАНДА: „Конґрес танцює".

КАСІНО: „Пильнуй свого чоловіка" (Волес Бері, Марія Дреслер).

КОЛІСЕЙ: „Облава", ревія „Коли світло згасне".

КОПЕРНИК: „Я не янгол" (Ме Вест), від год. 3—5 „Цар парів".

МАРУСЕНЬКА: „Серце волоцюги" та ревія: „Дамо, що маємо!"

МІРАЖ: „Пісня пісень". (Марл. Дітріх)

МУЗА: „Прощання з гріхом".

ПАЛЯС: „Пісенькар Варшави".

ПАН: „Куртизана" (Ґрета Гарбо), ревія „100% перцю".

ПАСАЖ: „Св. Францішок із Асізі", Католицький зїзд у Відні".

ХИМЕРА: „Моя мрія це ти" (Лідіяна Гервей).

СВІТ: „Пісня ночі" (Іван Кепура).

СТИЛЕВЕ: „Навчи мене кохати" (Рам. Новаро), ревія: „Весна пробуджується".

УТІХА: „Чоловіки та жінки" та ревія.

## Закордонне радіо.

**Середа, 28. березня 1934.**

**Відень** (506,8) 21·00 Симф. концерт, **Братислава** (298,8) 12·35 Концерт, **Прага** (470,2) 20·45 Симф. концерт, **Білгород** (437,3) 16·30 Пісоньки, **Кеніґсвустерґгавзен** (1571) 16·00 Концерт, 17·40 Пісоньки, **Ляйпціґ** (382,2) 14·45 Концерт. 18·20 Балади (спів), **Букарешт** (212,6) 20·00 Фортепян, 20·45 Спів, **Будапешт** (550,5) 13·30 19·20 Спів, 15·15 Ресіталь на альтівці. 22·30 Циг. музика, **Міляно** (368,6) 11·15 Легка музика, 17·10 Спів. **Рим** (420,8) 13·00, 22·00 Легка музика.

**Четвер, 29 березня 1934.**

**Відень** (506,8) 12·00 Концерт, 17·05 Арії з ораторії, 17·25 фортепян, 20·35 Камер. музика, **Прага** (470,2) 20·00 „Стабат Матер" ор. Двожака, **Париж** (1796) 13·30 Концерт, **Білгород** (437,3) 20·00 Сучасна югосл. музика, **Гайльсберг** (291) 21·15 Рел. пісні, **Кеніґсвустерґгавзен** (1571) 17·40 Шубертові твори, 20·10 Нар. музика, **Мінхен** (405,4) 16·00 Концерт. 17·50 Солісти. **Москва** (360,6) 17·25 „Отельо" оп. Вердія, **Будапешт** (550,5) 12·05, 13·30 Концерт, **Міляно** (368,6) 20·30 Опера, **Рим** (420,8) 13·05 Легка музика.

## Львівське радіо.

**Середа, 28. березня 1934.**

7·00—8·00 Ранішня авдиція. 12·05, 12·33 Симф. музика з гр. плит. 15·25 Збіжева біржа, 15·30 Господарські вістки, 15·40 Фортепян, 16·10 Для дітей: „Всюди добре, дома найліпше", „Ісусові пташата", 16·40 Листи та програми. 16·55 Славні артисти (клявесин, скрипка) з гр. плит. 17·05 „Суспільне значіння дух. культури для жінок", 17·20 Концерт, 17·50 Літер. чвертьгод. „Судний день", 18·00 „Про цілі людських змагань", 18·20 Всячина та гр. плити, 18·45 Про „Вагнерового Парсіфаля" (відч.). 18·58 Вибрані думки, 19·00 Трансм. з Варшави з Вел. Театру муз. містерія „Парсіфаль"; в перерві фейл. „Про духа чеської поезії". 21·20 Продовження „Парсіфаля"; в перерві Спортові вістки, 23·40 Відчит в есперанто про Пілсудського.

**Четвер 29. березня 1934.**

7·00—8·00 Ранішня авдиція, 12·05, 12·33 Вимки з творів Рих. Вагнера (гр. плити), 15·25 Збіжева біржа, 15·30 Господарські вістки, 15·40 Концерт (спів, органи), 16·40 Скринька для дітей, 16·55 Страстна авдиція, 17·50 На службі милосердя, 18·00 Світове господарство, 18·20 Авд. „Господи, чому оставив ти мене?", 19·03 Враження з подорожі по Св. Землі, 19·15 Всячина, 19·25 Відчит, 19·40 Сніговий комунікат, 19·43 Спортові вістки, 19·55 Сільва рерум, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Муз. балачка, 20·15 Рел. концерт, Почт. техн. скринька, 22·40 Дрібні органові твори з гр. плит.

## БІРЖА.

### ГРОШІ.

У Львові долар у приватних оборотах 5·26·50 зол.

Золотий долар 9·03—9·05 зол.

На сьогоднішній варшавській біржі нотовано такі курси: Льондон 27·06—27·07, Париж 34·95 ½, Берлін 210·60, Цюріх 171·52, Амстердам 357·55, Прага 22·03 ½, Міляно 45·57, Букарешт 43—44 (за 1.000), Відень 98—99 (за сто), Данціґ 1·70—1·71, Бельгія 24·65 (за сто), Нюйорк кабель 5·30·25, Нюйорк чеки 5·30.

### ЗБІЖЕ

| Ціни пар. Підволочиська | від | до |
| --- | --- | --- |
| Пшениця двірська | 18·50 | 18·75 |
| Ячмінь двірський | 13·— | 13·50 |
| Ячмінь на мливо | 10·50 | 10·75 |
| Ячмінь пастівний | 9·50 | 9·75 |
| Овес двірський | 10·— | 10·20 |
| Овес збірний | 9·50 | 9·75 |
| Гречка на мливо | 18·50 | 19·50 |
| Льон | 45·— | 46·— |
| Крупи гречані | 35·— | 37·— |

| Ціни парітас Львів | від | до |
| --- | --- | --- |
| Пшениця двірська | 20·50 | 20·75 |
| Ячмінь на мливо | 11·75 | 12·— |
| Овес двірський | 12·— | 12·50 |
| Овес збірний | 11·50 | 11·75 |

Інші курси незмінені.

### ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 27. III. масло 3·30, молоко —·18, сметана —·80, яйця 2·60.

Тенденція на масло, молоко, сметану і яйця удержана.

## ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

**Пригадка.** Загальні Збори „Народньої Гостинниці" кооп. стов. з обмеж. порукою у Львові відбудуться 29. ц. м. (в четвер) о годині 5. попол. в салі стоваришення на I. пов. при вул. Косцюшка ч. 1а.

**Курс для вишколу кооперативних пропагандисток** уладжує Союз Українок і Ревізійний Союз У. К. від дня 16. квітня до 16. травня п. р. Від кандидаток вимагається середньої освіти. Ближчі інформації можна дістати в домівці Союзу Українок (Львів, Підвалля 7) щодня від год. 11—1.

## ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає



**Присилайте передплату!**

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.